

Slovo k povzbuzení na neděli 30. listopadu 2025, na **První neděli adventní – A**
Biblická čtení: Iz 2,1-5; Ž 122; Řím 13,11-14; Mt 24,37-44

Milé sestry, milí bratři,

advent – *adventus*, „příchod“ – by měl být **dobou** naší každoroční **přípravy na příchod Páně**. Zaprvé na **oslavu** jeho **příchodu**, který už **nastal**, na oslavu Kristova narození o Vánocích. A zadruhé na **příchod** Páně, který teprve **nastane**, na Kristův příchod ve chvíli naší smrti a na jeho slavný příchod na konci světa. Oba tyto rozměry se adventem prolínají a vzájemně se doplňují. Přičemž příprava na budoucí Kristův příchod nás provází především na začátku adventu, zatímco přípravy na Vánoce se týká spíše jeho druhá část.

V adventním čase by mělo jít o naši **přípravu** na **oba** Kristovy příchody. Což se může dít jen **v živém vztahu** s ním. Proto kýženým naplněním adventu nemůže být nic jiného než zase **příchod** Krista Ježíše, jeho **nový příchod** do našeho **srdce** a našeho **života**.

Dnes jsme všichni společně opět **na začátku** adventu. Každý **začátek** bývá zpravidla nějakou novou **příležitostí**, možností otevření nového, kéž by lepšího a Božstějšího. To platí i pro začátek adventu, možná i trochu prvoplánovitě, adventem začíná nový liturgický rok. Kéž by i něco nového, lepšího v nás a našem životě.

I k tomu nám zaznívá **dnešní Boží slovo**...

V prvním čtení jsme slyšeli krásné **Izaiášovo proroctví**. Poprvé zaznělo v polovině 8. století př. Kr., v době stále více hrozícího asyrského nebezpečí pro celý Izrael. Tehdy prorok pronesl (možná i částečně nevědomky) **zaslíbení**, že **Mesiáš přijde** a co jeho příchodem **nastane**: «Na horu s Hospodinovým domem budou proudit všechny národy... a řeknou „Ať nás naučí svým cestám, chodme po jeho stezkách“... Zkují své meče v radlice a svá kopí ve vinařské nože. Nezdvihne již meč národ proti národu, válce se již nebudou učít».

V evangeliu zazněla Kristova slova o tom, co nastane, až podruhé **přijde** ve slávě, a výzva **k bdělosti**: «Bude to právě tak jako v době Noemově... Jedna bude vzata, druhá ponechána... Jeden bude vzat, druhý ponechán... I vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete».

Čteme-li oba biblické úryvky takto za sebou, propojíme-li je mezi sebou, tušíme, že právě míra **naplnění Izaiášova proroctví** se může stát jedním z **kritérií**, kdo nakonec bude **vzat** a kdo **ponechán**, kdo spasen a kdo shledán lehkým, a to ze všech stavů a situací, v nichž se jen lidé mohou nacházet.

Překutí mečů a kopí, bojových nástrojů k zabíjení druhých, **v radlice a vinařské nože**, v zemědělské nástroje k péči o půdu a stromy a obstarávání obživy pro lidi, je totiž krásným **obrazem** a působivou metaforou, **v čemže** by měla spočívat **proměna srdce člověka** způsobená skutečným setkáním s **Mesiášem**: Měla by způsobit, že **agresivita** člověka, jeho touha po **ovládání** světa a druhých lidí se **změní, promění a transformují**. A to v něco **dobrého**. V to, co **nezabíjí**, ale naopak přináší **užitek** a živí. Že meče a kopí z života člověka **zmizí** a **objeví se** radlice a vinařské nože.

Proměna **agresivity a sobectví v mírumilovnost a užitečnou dobrotu**, byť třeba i jen postupná a nedokonalá, by proto měla být jedním z prvních a nejpodstatnějších ovocí **křesťanství**. Jedna z příčin otevírající **věčnou spásu**. Jeden z důvodů **radosti** ze života, a především **přežitelnosti** světa. Tato dobrá proměna by měla být jedním z nejdůležitějších předmětů všech našich **snah a tužeb**: Nechtít být zlým a sobeckým, ale **dobrým** a altruistickým. Nechtít být agresorem, ale pokorným **pomocníkem**, evangelijním **tvůrcem pokoje**.

Izaiášův obraz můžeme vnímat jako předobraz evangelijního uskutečnění ctnosti **mírnosti** a **mírumilovnosti**. Ta se latinsky zpravidla nazývá **patientia**. Slovo není však odvozeno od *pax*,

„mír“, ale od *patior*, „trpět“, „snášet“. Proto také znamená i **trpělivost**. Že právě tímto slovem je nazvána ctnost mírnosti, je nejspíš proto, že snaha o mír a smír někdy s sebou přináší nutnost i něco snést, **vytrpět**, někdy i umění **prohrát**. Z lásky. Zejména v méně důležité věci, aby zvítězila ta důležitější: **láska**.

Npříklad **Lactantius**, starokřesťanský rétor a autor 2. poloviny 3. a začátku 4. století, někdy nazývaný „křesťanským Ciceronem“, ve svých *Institutiones Divinae* definuje ctnost **mírumilovnosti**, volně přeformulováno, jako schopnost řešit konflikty pokojně a laskavě, i když protistrana jedná agresivně a zle, jako ctnost, která se nikdy nenechá zlomit k praktikám neřestné zloby. Velmi sugestivně a expresivně právě tuto Lactantiovu tezi zobrazil **Pieter Breugel** na jedné své perokresbě: Vidíme celou řadu pitoreskních a agresivních výjevů, uprostřed dole zůstává zcela v klidu a s křížem v ruce krásná žena s nápisem *Patientia*, ctnost mírumilovnosti, pod ní je napsán příslušný citát z Lactantia.

Jistě, v praxi je to často mnohem složitější. Ale jako **ideál** by měla být **mírumilovnost** naším jasným **cílem** a preferovaným **postojem**. I prakticky. Protože **evangelijním**. Zejména pro těžké a konfliktní situace, často také plné bizarních a pitoreskních výjevů.

Proto bychom o **mírumilovnost**, o proměnu našich vnitřních nožů a kopí v radlice a ve vinařské nože, měli s pomocí Boží usilovat. **Setkáním s Kristem** v jeho tajemných přítomnostech. Zvláště nyní v **adventu**. Proměna nástrojů ničení a ubližování v nástroje laskavé a pomáhající navíc může být oním kýženým, požehnaným a Božím „**dílem jednotlivce**“ v dějinách celku. Naším nepatrným příspěvkem k přežitelnosti světa.

Jak si takovou proměnu snad lépe představit, nám napovědělo i dnešní **druhé čtení z Listu Římanům**. Vedle praktických výzev jako «odložme skutky temnoty» nebo «ved'me počestný život jako ve dne; ne v hodováních a pitkách, ne v necudnostech a prostopášnostech, ne ve sváru a závisti» ve něm zazněl i krásný obraz: «Oblečte se v Pána Ježíše Krista».

Šaty dělají člověka, se říkává. Do jisté míry je to pravda, zejména pochopíme-li **šaty** jako metaforu všeho, **skrže co** se svým okolím **kommunikujeme**, co do okolního světa **vyzařujeme**. Jakou svou tvář světu a lidem kolem sebe nabízíme, do jakého jednání se halíme.

Obléci Pána Ježíše pak možná není nic jiného než zkusit vzít za svůj jeho **životní styl** (jeho *life style*, chceme-li), jeho **tvář a tvar**. A jimi je **láska**, která umí i **prohrávat**, láska až **na kříž**. Docela konkrétně a hmatatelně.

Milé sestry, milí bratři, na začátku adventu zaznívá každoročně mnoho různých **podnětů**. Asi ale nemá smysl dělat nějaký jejich výčet. **Advent** jako takový – se svou symbolikou čekání na světlo ve tmách, se svými zpěvy, bohoslužbou a snad i atmosférou – je jedním velikým **pozváním**. K proměně, změně, jak naznačila dnešní biblická čtení. Zkusme toto pozvání i letos **přijmout**, aspoň nějak...

Už jen proto, že se všichni znovu potřebujeme **nadchnout pro** dobro, pro Boha, pro druhé lidi a pro svět, pro skutečné kráčení **po Božích cestách** za všech okolností. Možná v tom potřebujeme i znovu v začít. Což se dle Izaiáše nejlépe může dít **na Hospodinově hoře**, u Pána Ježíše, v jeho laskavém světle.

A proto, slovy Pavlovými, «odložme skutky temnoty a oblečme se do výzbroje světla». Nebo to aspoň trochu **zkusme**...